

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

(אותיות דליבא, מאמר קפז)

הנה בראש השנה החזן והקהל שרים ומנגנים: "יתגדל ויתקדש שמיה רבא", מה שכל השנה אומרים בלי ניגון. מהי תפילה זו? - בדרך כלל אדם מצפה אשר ראשית כל יהיה מגולה כבוד עצמו, ואחר כך הוא מתפלל על גילוי כבוד ה'. וכל זה הוא מטעם אשר מה שחסר לו לאדם, הדבר שגורם שלא יוכל לעשות לשם שמים - הוא חסרון ענין כבוד שמים. והוא מפני ששכינתא בגלותא, פירוש: הרוחניות, העבודה להשפיע לה', נמצאת בגלות. כי בעבודה של לשם שמים הוא מרגיש גלות, וכשהוא עוסק בתועלת עצמו הוא מרגיש גאולה.

אמנם כאשר אדם מרגיש זאת, שהרוחניות היא בגלות - אז הוא יכול לזכות לגאולה. וכל ההפרש שבין 'גולה' ל'גאולה' אמר אאמו"ר (הגש"פ וזאת ליהודה) שנרמז בא' שבגאולה, הרומזת על אלופו של עולם. לכן טרם שמשגיין זאת צריכים השתוקקות לענין הגאולה. וזה ענין מה שבראש חודש אלול מעוררין על התשובה, היות והיא ההכנה לראש השנה, ובראש השנה עצמו מאיר אור הגאולה. א"כ ענין התשובה הנוהג בחודש אלול הוא על שאין בכוחו לקיים דברי המשנה: "היה בעיניך כרשע".

והנה אמרו חז"ל: "צדיקים נדמה להם כהר גבוה". כאשר מגיע חודש אלול והאדם רוצה לחזור בתשובה - אז הוא רואה שזה הר גבוהג, ואז הוא מגלה ששכינתא בעפרא. וכאשר מגיע אחרי כן ראש השנה, הוא יכול לומר: "מלוך על כל העולם כולו בכבודך", שהמלוכה של הקב"ה לא תהיה בבחינת שפלות, אלא שכל אדם ירגיש את הכבוד והגדלות במלכותו. אז מתקיים הפסוק: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך". פירוש, גם אם אין האדם יכול, אבל מכל מקום הוא רוצה - הוא זוכה ומתקיים בו "אבא אליך וברכתיך".

[ר"ח אלול תש"מ]